

VERENIGING
"ORDE DER VERDRAAGZAMEN"

Kon. Goedgekeurd d.d. 22 februari 1958, nr. 58

GEVESTIGD TE 'S-GRAVENHAGE

Giro no. 468874 t.n.v. de Penningm. der "ODV", DEN HAAG

Uitsl. voor verslagen en abbon. Dovenetelweg 57a 's-Gravenhage Tel. 68.45.41.
Secretariaat: Graaf Willem de Rijkelaan 15 Leidschendam Tel: 01761 - 5154

W E E K B L A D

nadruk verboden

18e jaargang nr. 46

19 juli 1974

x in de kantlijn betekent de vraag

- " " " " het antwoord

Goeden avond, vrienden.

Dat wij niet alwetend zijn, zal u bekend zijn. Dat u zelf na moet denken, weet U ook, onfeilbaar zijn wij n.l. ook niet.

Het is vandaag de tweede vrijdag van de maand, wat betekent, dat wij ons met geestelijke zaken bezig moeten houden. Ik stel u daarom voor te spreken over

DE GEEST

Wanneer een mens over een geest spreekt, zo denkt hij aan een gedaante. Een geest is echter geen gedaante.

Wanneer de mens denkt aan de geest, denkt hij vaak ook vooral aan een hoger wezen. Was dat maar altijd waar.

Wanneer je zegt "geest", zo duid je daarmee eigenlijk een onstoffelijk bewustzijn aan. Een onstoffelijk bewustzijn, dat beter b.v. zou kunnen worden omschreven als een in zichzelf besloten krachtveld.

Daarin bestaan dan verschillen in potentiaal en doorlaatbaarheid, waardoor processen daarin op kunnen treden, die vergelijkbaar zijn met menselijk denken, terwijl bovendien allerhande reacties op de buitenwereld mogelijk zijn.

De voorstellingen, die een geest in zijn bewustzijn draagt, zijn voor de geest erg belangrijk: Hij kan n.l. niet definiëren, wat hij precies ervaart. Wanneer men stelt, dat de mens in een wereld vol begoocheling leeft, dan geldt dit voor een geest vaak nog in veel sterkere mate.

De geest ontvangt een indruk en zal in zijn ervaringen zoeken naar iets, wat bij die indruk past. Hij vertaalt associatief de indruk en meent dan, dat de associatie de werkelijkheid is.

Het is dus mogelijk, dat bij een bepaalde indruk van welbehagen de ene geest aan komt zetten met een kroegje in Parijs en meent, dat dit werkelijkheid is, terwijl een ander bij die zelfde indruk kan menen boven op een berg in de Alpes Maritimes te zitten, of ergens te hengelen aan een plas in Nederland.

Wat wil zeggen, dat een indruk vertaald kan worden in zeer verschillende beelden, die echter voor elk van hen de waarde van een tijdelijke werkelijkheid hebben. De mensen denken daarover meestal niet zo na, daar zij een dergelijke wijze van beseffen niet kennen.

De indrukken, die je van buitenaf ontvangt, zijn wel gelijk, maar een ieder zoekt in zich de beelden en herinneringen, die daarbij passen. Wat impliceert, dat twee of meer geesten in een zelfde omgeving kunnen leven, aan dezelfde invloeden bloot kunnen staan en toch gelijktijdig een geheel ander beeld van de wereld kunnen hebben, waarin zij bestaan. Het is zelfs mogelijk, dat dit verschil in wereldbeleving het hen onmogelijk maakt met elkaar contact op te nemen.

De werkelijkheid is ingewikkeld. De geest zal bij kon - takten met de mensen dit alles veelal bewust, of onbewust sterk vereenvoudigen.

Wanneer iemand u verhalen ophangt over zomerland, zo zijn die zeker allen wel ergens waar. Maar dat wil nog niet zeggen, dat u later in een zomerland zult vertoeven, dat er precies zo uitziet.

Wanneer een geest u vertelt, dat hij in zomerland vertoeft in een woudrijke streek, zo is dit zijn vertaling van de indrukken, die hij heeft opgedaan: indrukken, die niet stoffelijk of stoffelijk konkreet van aard zijn en mogelijk voor u nog het duidelijkst kunnen worden aangeduid als een emotie, die je zonder verder kenbare oorzaak van buitenaf ontvangt.

Je hebt dus als geest geen houvast aan de vormen van je wereld en kunt daaraan alleen je werkelijkheid niet bepalen. Daarom zul je, wanneer je de werkelijkheid van het geestelijk leven wilt leren kennen, dergelijke associaties langzaam maar zeker moeten laten vallen.

Zolang een geest in vormen denkt en ervaart, heeft hij nog geen werkelijk besef van eigen wereld, toestand, of wezen. Eerst wanneer een geest komt tot een vorm van denken, waarbij hij de indrukken onderling vergelijkt, zonder dezen gelijktijdig te verbinden met beelden van vroegere ervaringen in wereld of sferen, komt hij tot een reëler bestaan.

Een geest, die leeft in een vormenwereld, kan zeer wijs zijn, maar is gelijktijdig beperkt in zijn besef en mogelijkheid.

Een geest, die leeft in een wereld, waarin hij nog steeds verschillen maakt tussen indrukken en dezen als tegenstellingen hanteert, zal ook zonder vormassociaties nog steeds leven in een wereld, waarin wel wat meer van de waarheid kenbaar kan worden, maar het ego a.h.w. door de bomen het bos nog steeds niet ziet.

Want alle dingen en alle krachten zijn in essentie eigenlijk deel van het zelfde en in wezen identiek. Er is geen wezenlijk verschil tussen een mens, een boom, een ster, een stukje luchtledig, wanneer je uitgaat van de essentie, de kracht en waarden, waaruit het is opgebouwd.

Ook de sferen zijn niet anders. In alles uit zich dezelfde kracht en hetzelfde leven. Wanneer je nu tracht juist de verschillen te registreren, zie je de overeenkomsten niet duidelijk. Je ervaart dezen eerder als toevallig.

Het zal u duidelijk zijn, dat iemand die leeft in de wereld, die wij aanduiden als de sfeer van klank en kleur om duidelijk te maken, dat zij is opgebouwd uit hogere en lagere trillingen, al dichter bij de waarheid staat dan de mens of de geest in zomerland, omdat hij in ieder geval niet meer probeert alles terug te brengen tot eigen ervaringen en een huisje-boompje-beestje denken.

Aan de andere kant weeg je daar de invloeden nog te veel tegen elkaar af en beschouw je dezen hier nog niet als elkaar aanvullende componenten van een groot geheel. Je ziet de trillingen nog steeds als tegenstellingen, waartussen het ego zich beweegt.

Als geest duurt het een hele tijd voor je zover komt, dat je nog wel verschillen maakt op grond van eigen ervaring, maar niet meer die verschillen oevervast wilt zien als zelfstandige waarden in de wereld buiten je. Dan zul je spreken over je eigen verschillende reacties op de ene werkelijkheid, die buiten je aanwezig is. Dat is dan de wereld van 't gekleurde licht.

Wanneer je nog hoger komt, zul je gaan beseffen, dat de ervaringen in je wezen niet waarlijk harmonisch zijn, dat zij eerder een beleven zonder meer zouden moeten inhouden t.a.v. de werkelijkheid, maar geen overwegen, denken en registreren van een werkelijkheid in kunnen houden. Dan kom je als vanzelf terecht in de werelden van het gouden en het witte licht.

Waarmede 'n punt van belang redelijk duidelijk is gesteld, naar ik meen: Een geest is dus een wezen, dat eerst zichzelf begint te worden op het ogenblik, dat het ik niet meer poogt in tegenstellingen te denken.

Geesten hebben voor mensen ook nogal wat wonderlijke eigenschappen, die zij op een voor ons vreemde wijze omschrijven. Zo hoor je steeds weer beweren: Een geest kan door muren gaan.

Maar dat kan die geest werkelijk niet. Alleen zal er in de wereld van die geest mogelijk geen muur zijn, waar er voor u wel een bestaat. Maar op het ogenblik, dat de geest iets ziet en zichzelf zegt: hier staat een muur, zal zij er ook niet meer door kunnen gaan.

Mensen denken, dat geesten zich onzichtbaar maken en zich onzichtbaar bewegen. Vanuit menselijk standpunt is dit waar. omdat de geest op een ander gebied van trilling leeft dan de mens. Maar voor zichzelf is die geest zichtbaar en voelt zich ook zichtbaar voor anderen.

Een geest zal zich vooral in het begin heel wat moeite moeten geven om zich te blijven realiseren, dat anderen, zoals mensen, hem niet zien. Zelfs dan blijft bij velen lange tijd de gewoonte bestaan zich in te denken, dat er een zichtbaarheid bestaat en zich te gedragen, alsof een ieder hen voortdurend zou kunnen waarnemen.

Ik heb, wanneer ik hier kom, altijd wel een paar paranimfen bij mij, die de zaak moeten afschermen. Ook wanneer er een andere spreker optreedt, zijn er altijd dergelijke entiteiten

bij.

Zijn deze entiteiten zelfbewust, dan ziet een helderziende naast het medium gestalten staan. Zijn zij minder van zich als gedaante bewust, dan proberen zij ook niet meer u te laten zien, dat zij er zijn. De helderziende ziet dan licht. Gewoon licht, meer niet. Er is een aanwezigheid, maar die wordt niet meer in een vorm gedefiniëerd.

Toch heb ik wel gezellen bij mij gehad, die in de houding naast het medium stonden, of zelfs een soort engelachtig zegenende houden aannamen om vooral iedereen te laten zien, dat zij het goed vonden.

Waarmede ik u hopelijk duidelijk maak, dat een geest voor zich en volgens eigen begrippen zeker niet onzichtbaar is.

Vele eigenschappen, die mensen de geest toedichten, komen in feite voort uit misvattingen, die bestaan omtrent het wezen en de mogelijkheden van de geest.

De mens tracht n.l. een geest in menselijke termen te omschrijven en hem alleen vanuit menselijke waarden te beoordelen. Wat mij doet denken als een uitdrukking, die mogelijk niet geheel fijn is, maar mijn waardering voor een dergelijke poging het wezen van de geest vast te leggen geheel omschrijft.

In mijn tijd zeiden wij wel eens tegen iemand, die iets onmogelijks wilde beweren: Jij met je denkbeelden. Het is net een scheet in een netje....

Daarmede wilde je in feite de ongrijpbaarheid van bepaalde zaken en denkbeelden uitbeelden. Zonder nu de mens of de geest te willen omschrijven volgens dergelijke termen, moet ik toch opmerken, dat iemand, die met menselijke denkbeelden en voorstellingen het wezen van de geest probeert vast te leggen voor zich, toch een vergelijkbare situatie schept.

Er is nu eenmaal sprake van twee verschillende werelden, die je niet kunt uitdrukken en duidelijk maken in elkaars termen. Je kunt ten hoogste vergelijkingen gebruiken, die dan altijd nog beperkt en enigszins onjuist zullen blijven.

De wereld van de geest, zoals u altijd geleerd wordt, heet groot te zijn. Abstract bezien is dit ook geheel juist. Maar vanuit een persoonlijk standpunt benaderd kan de wereld, waarin een geest bewust bestaat, zelfs heel erg klein zijn.

De wereld van een geest wordt n.l. bepaald, door hetgeen hij beseft. Wat inhoudt, dat - zo hij van de gehele wereld alleen 'n zandkorrel beseft - uw gehele wereld voor hem inderdaad alleen een zandkorrel is, terwijl alle mensen, oceanen, bergen en wouden voor hem niet bestaan en dus ook niet toegankelijk zijn.

De eigen wereld van een geest wordt op gelijksoortige wijze bepaald. Wanneer een geest een zeer kleine wereld kent, zeggen wij gemeenlijk, dat hij in het duister leeft. De meeste mensen denken dan, dat dit duister betekent, dat er geen licht is.

Maar leven in een duistere wereld komt voor een geest neer op het bezitten van een sterk verengd bewustzijn. Het wil zeggen, dat je niet meer in staat bent de wereld buiten je te beseffen en langzaam maar zeker steeds meer opgesloten dreigt te geraken in eigen gedachten en gevoelens, zonder dat

indrukken van buitenaf hierop nog invloed uit oefenen.

En geloof mij, indien er iets bestaat, wat een hellestraf nabij komt, dan is het wel dit opgesloten zijn met en in je eigen denkbeelden. Je hebt dan geen enkele maatstaf meer. Er is geen kans meer om verdere mogelijkheden te beseffen.

Vergelijkend: Wanneer je meent in een slum, in een achterbuurt te leven, dan leef je daar voor eigen gevoelens ook werkelijk met alle belevingen, die daar volgens je eigen denken bij behoren en komt daar niet uit. Dan lijkt het, of rond je de rommel zich overal verstikkend opstapelt. Je zou deze wereld, die achterbuurt, wel graag willen verlaten, maar je weet niet hoe. Daarom blijf je volgens een gewoonte-patroon je bewegen in die straat, of mogelijk zelfs in een klein deel van die straat.

Iemand, die alleen maar belangstelling heeft voor zijn bezit, leeft dan in een wereld, waar werkelijk niets meer is dan dit bezit. Hij is dan voortdurend met dit bezit bezig en verliest dit steeds weer op het ogenblik, dat hij er even niet aan denkt. Het gehele bestaan is er dan een vol van frustraties en krampachtige pogingen bezit terug te vinden.

Dat wordt een soort Sysiphusarbeid, iets waaraan geen einde komt, een kwelling, . Dat is duisternis.

Hoe groter je wereld wordt, hoe meer je a.h.w. ook toegang krijgt tot andere delen van de straat, of zelfs andere buurten. Ik vergeleek zo even een duistere wereld met een achterbuurt. Indien je toch weer gaat reageren op indrukken van buitenaf, wordt je je bewust, dat er andere zaken zijn en ga je die beseffen.

Maar denk dan niet, dat je nu opeens naar een betere buurt gaat verhuizen. Je bent echter wel in staat steeds meer je eigen straatje te verlaten en komt tot een toenemend besef van andere mogelijkheden, van hetgeen voor jou ook kan bestaan.

De ontvankelijkheid voor andere indrukken neemt toe. Ook al zal men zich vooral in het begin steeds weer terugtrekken in de eigen beperkte gedachtenwereld en indrukken en werkingen van buitenaf afwijzen, toch heeft men dan de mogelijkheid de grens te doorbreken.

Op een gegeven ogenblik aanvaard je je eigen beperktheid als een negatieve eigenschap. Je probeert jezelf niet meer tot koning van een mesthoop te kronen, maar bent bereid je eigen fouten en beperkingen te nemen, zoals die zijn, zelfs wanneer anderen dezen evenzeer kunnen konstateren.

Dan kom je uit je beperking. Je gaat "verhuizen" wat in feite betekent, dat je steeds bewuster en steeds meer continu verbonden blijft met een grotere wereld, waardoor je meer indrukken kunt ontvangen en minder zult trachten je gehele wereld en beleven alleen door eigen denken bewust te bepalen.

Bevalt het U nog steeds? Ja? Goed dan. Ik geef n.l. de mensen altijd, wanneer dit maar mogelijk is, de kans op een gegeven oordeel terug te keren. Mijn bezwaar tegen b.v. uw kiessysteem is, dat je eens in de vier jaren moogt kiezen en dan alles verder moet blijven nemen. Je weet soms al na een paar maanden, dat je verkeerd hebt gekozen, maar dan

zit je er mee opgescheept en mag je, voor de vier jaren om zijn, niets meer zeggen. Heb je bezwaren, dan roept men je toe: Dat heb je toch zelf gekozen?

Bij ons is het gelukkig anders: Wanneer je bewustzijn zich wijzigt, verandert daardoor ook je contact met de wereld buiten je en zo komen er ook veranderingen in je eigen belevingen - en wat meer is - ook je eigen mogelijkheden worden groter.

Als je op aarde bent, zul je vaak ontdekken, dat je als mens heel wat meer kunt, dan je dacht. Tot een werkelijk maximale prestatie komen de meeste mensen echter alleen, wanneer een noodsituatie optreedt. In dergelijke gevallen blijkt een mens opeens over doorzettingsvermogen en lichamelijke krachten te beschikken, die hij anders niet bezit.

Ook zonder een noodsituatie is die reserve echter in de mens beschikbaar. Je kunt dus meer zijn, meer doen, meer bereiken, dan je normalerwijze pleegt te doen.

Er zijn mensen, die deze reserves onder bepaalde omstandigheden in zich weten te activeren. Zij presteren dan meer dan anderen op het gebied, dat zij kozen. Zij leren b.v. beter te lopen, te fietsen, te springen dan anderen, of mogelijk geestelijke krachten en levenskracht in zich beter op te nemen dan anderen. Zij leren ook vaak deze invloeden naar anderen beter uit te stralen dan voor de doorsnee mens maar voorstelbaar lijkt.

Overprestatie bestaat dus bij de mensen wel degelijk. Een geest staat er nu zo voor, dat hij, wanneer hij alle krachten geheel zou leren gebruiken, die hij ter beschikking heeft, volgens menselijk denken almachtig zou zijn.

Maar voor die geest zijn er steeds weer zaken, waarbij hij het gevoel heeft: dit kan ik niet, dat gaat niet. En dan gaat het ook werkelijk niet.

Geestelijk geldt dan ook: onze eigen voorstellingen vormen een beperking t.a.v. de krachten, die wij kunnen gebruiken. Onze mogelijkheden worden steeds weer beperkt door de voorstelling, die wij van die mogelijkheden hebben.

Vaak verhalen de mensen je ook over " hoge " geesten. Ik moet zeggen, dat deze term mij persoonlijk niet veel zegt. Wanneer iemand mij spreekt over een hoge geest, zo zie ik b.v. mijn vriend Theodotus op stelten rondlopen. Wat hij toch werkelijk niet doet.

Een hoge geest staat niet werkelijk hoger dan een ander, maar ziet alleen meer van de werkelijkheid dan een ander.

Naarmate een geest meer openstaat voor de kosmische werkelijkheid en zo minder gebonden is aan eigen associatieve reacties, zal hij beter in staat zijn de schijnwerelden, de persoonlijke werelden van anderen, te begrijpen, zelfs indien die zeer begrensd zijn.

Op het ogenblik, dat ik mijzelf los kan maken van eigen associaties, zal men die van anderen kunnen aanvaarden zonder daardoor beheerst of beperkt te worden. Je weet dan, welke beperkingen voor een ander bestaan en kunt juist daarvoor beter begrijpen, hoe dit leven, door de ander wordt gevoeld en welke invloeden hij zal afwijzen, of waarop wel en waarop niet door een dergelijke geest zal worden gereageerd.

Wanneer een bewuste geest reddend optreedt in lagere sferen,

zo kan hij daarbij alleen resultaten behalen juist door dit begrip voor de wereld van de ander.

Daarover zijn mooie verhalen in omloop. Indien u geen bezwaar daartegen hebt, zou ik enkele herinneringen op willen halen.

Ik herinner mij n.l. nog een geval van iemand, die uiteindelijk bij ons terecht is gekomen en een goed spreker is geworden, ofschoon hij meestal in de engelstalige gebieden werkzaam is. U kent hem mogelijk als Bill.

Deze man had zover met alles afgerekend, dat hij de dood gewoon kon aanvaarden. Maar voor hem was die dood dan toch nog oorlog. Om tot hem door te dringen en hem duidelijk te maken, dat die explosie tevens voor hem een ontwaken in een andere wereld betekende, kostte toch wel enige moeite.

Er was echter onder ons iemand, die hem begrijpen kon. Voor Bill was de dood eigenlijk één voortgezette explosie, waarbij deze door het contact met een ander overging in een voortdurende verandering, waarin hij moest proberen zichzelf terug te vinden en gelijktijdig een koers voor zich te bepalen, waardoor het hem mogelijk werd te beseffen, dat hij als geest verder leefde.

Zijn beschrijving van zijn overgang behoort volgens mij overigens nog steeds tot een van de kortste en beste, die werden gegeven. U herinnert zich dit misschien nog:

"Ik zat in een vliegtuig, dat bommen afgooide. De bommen zeiden: boem, de afweer schoot en zei: boem, ons vliegtuig werd getroffen er zei: boem, ik zei: boem en daar was ik."

Een zeer concrete beschrijving, die ik zeker niet alleen citeer, omdat zij zo leuk klinkt. Realiseer u even, wat zo in feite wordt gezegd. Het geheel van alle mogelijke motieven wordt achterwege gelaten. Een eenvoudige oorzaak-en-gevolg-relatie wordt uitgedrukt, welke eindigt met een statusbepaling van het ego.

Voor een mens is iets dergelijks moeilijker dan voor een geest. Maar de geest, die dit kan doen, zal een groot bewustzijn snel bereiken: hij is niet gebonden aan eigen associaties, omdat hij de rest van de wereld en de feiten aanvaardt, terwijl veranderingen alleen in verband met een ontwikkeling worden gezien en dus niet beschouwd worden als een invloed van buitenaf, waardoor het ik bepaald kan worden of iets, wat het ik mogelijk nader zou hebben kunnen bepalen. Er is sprake van een algehele aanvaarding van de feiten, waarbij eigen ervaren secundair blijft aan de opgedane invloeden als zodanig.

Wij hebben enkele andere gevallen van die aard meege maakt. Zo had een van onze huidige collegés, die bij leven in het huidige Indonesie leefde, het gevoel: Wanneer ik doodga, zal ik onmiddellijk reïncarneren. Ik weet nog steeds niet, of het hem nu meeviel danwel tegen, dat deze onmiddellijke inkarnatie achterwege bleef.

Zeker is, dat hij de behoefte had zichzelf een soort hemel voor te stellen, danwel onmiddellijk binnen te dringen in elke wordend leven in de buurt, of dit nu hond, kat, aap, of mens was.

Degenen, die hem van dergelijke dwaze handelingen terug wilden houden, konden dit alleen bereiken door hem duidelijk te maken, dat hij niet meer behoefte te inkarneren.

Daaruit vloeide voor hem een fantastische droom voort, die, zover wij haar konden medebeleven, nog het meeste weg had van persoonlijk als werkelijkheid beleefd Wajong wong - een statige dans met allerhande gestyleerde wonderlijke figuren.

Eerst toen het daarin lopende schema verstoord kon worden en niet eerder, kwam deze persoon tot besef, dat sterven een normaal verder gaan was, aanvaardde hij, dat hij niet gesublimeerd was tot een soort halfgod, maar zichzelf was gebleven.

Ook dit is een voorbeeld van 'n verschijnsel, dat wij in de geest vaak zien. Mensen proberen altijd weer vast te houden aan hun voorstellingen van het leven na de dood. Zij denken b.v.: ik ben altijd braaf geweest, dus zal ik nu aan de troon gods gezeten zijn. In hun gevoel zitten zij dan inderdaad - en soms voor lange tijd - aan de voeten van de troon gods en beseffen niet, dat de god, die zij daar vereren, niets anders is dan een projectie van hun eigen ik.

Er zijn vele hemelen en hellen compleet met engelen, duivels en al, wat daar maar bij kan behoren, door overgeganen voor zichzelf geschapen op grond van tijdens het leven gekoesterde verwachtingen.

Een dergelijke keten van illusies moet doorbroken worden. Voor een geest, die met deze zaken te maken heeft gehad, wordt het erg belangrijk dergelijke ketens van illusies te doorbreken, waar dit maar doenlijk is.

Het gaat daarbij niet om het gebeuren of de ontwikkeling, maar eerder om een soort zelfbehoud, dat vergt dat de voortdurende herhaling der dingen, die in deze gevallen optreedt, deze kringloop, doorbroken wordt.

Ook indien wij uit de geest ons bezig gaan houden met de wereld, b.v. zoals nu het geval is met ontwikkelingen in het verre oosten e.d., zal het voor ons belangrijk zijn een voortdurende herhaling van dezelfde fouten te voorkomen.

De eerste tijd is er nog een groot gevaar voor oorlog, zoals u mogelijk beseft. Er zijn nog grote spanningen en de geest zal zo hier en daar nog wel enkele personen moeten uitschakelen.

Het doel van de broederschap en allen, die vanuit de geest bewust werkzaam zijn, stellen zich ten doel de vrede op aarde te doen groeien. Maar dat blijkt vaak alleen bereikbaar, wanneer eerst een illusie van vrede, die bestaat, doorbroken wordt.

Wat overigens in concrete termen betekent, dat bepaalde "vredesverdragen" en dergelijke eenvoudig tot scheurpapier zullen moeten worden, voor de mens beseft hoe hij tot vrede wil komen.

Ook andere illusies moeten doorbroken worden, zoals b.v. de fabel van welvaart door een steeds groeiende economie. Een stelling, die mij altijd weer doet denken aan Jack en de wonderboon: Men neme een groeiende economie, zette deze in vruchtbaar belastinggeld. Dan groeit hij tot de hemel en is het met de groei afgelopen. Maar daar boven vinden wij dan wel het kasteel van een reus vol schatten, waardoor wij voortaan allen rijk zullen zijn. Maar dat is en blijft een sprookje. Alles heeft zijn grenzen, zelfs de economische groei en haar mogelijkheden.

Het is steeds weer noodzakelijk illusies te doorbreken en zo een zinloze kringloop te verstoren. De witte broederschap beseft dit wel degelijk en heeft b.v. nu besluiten genomen t.a.v. beïnvloedingen der aardse economie, waarbij inderdaad het opdrijven van prijzen en vooral de speculaties, die gebaseerd zijn op steeds stijgende prijzen, tot een stilstand wordt gebracht. U zult de eerste tekenen van dit ingrijpen wel zien, ook al komt dit in de handelsprijzen voor u nog niet tot uiting.

Om u een voorbeeld voor de nabije toekomst te geven: Er zijn op het ogenblik nog steeds mensen, die met granen speculeren, menende, dat deze prijshoudend zullen blijven, gezien slechte oogsten. Er zijn echter ook nog andere factoren, waarmede men geen rekening heeft gehouden, zodat de prijzen voor granen rond oktober wel zullen kelderen. Uw brood wordt daardoor natuurlijk eerder duurder dan goedkoper, maar dat komt, omdat uw brood eigenlijk niets met de wereldgraanprijzen te maken heeft.

Een broodprijs is niet afhankelijk van het geleverde graan in een bepaalde vorm, maar van belangengroepen, zoals b.v. de benzineprijs weinig met de geleverde energie, maar veel met belastingen en winstnemingen te maken heeft. Zoals uw energiecrisis voornamelijk voortkomt uit de vraag, wie daaraan nu het meeste moet verdienen, degene, die u die energie levert danwel degene, die de verkoop daarvan belast.

Zeker is voor ons in de geest, dat wij de mensen duidelijk zullen moeten maken, dat bepaalde van hun veronderstellingen alleen maar illusies zijn, die zij niet staande kunnen houden, wanneer zij de feiten eerlijk erkennen.

De mensen zullen moeten aanvaarden, dat er geen enkele gesloten kringloop mogelijk is, zodat je steeds weer van het ene leven in het andere, van de ene toestand in de andere komt, zonder daarbij je terecht op het verleden te kunnen beroepen.

Om de betrekkelijkheid van het heden kenbaar te maken, kun je tegenover de mensen echter vaak niet vermijden de aandacht tijdelijk ook op het verleden te richten. Wij hebben een dergelijke ingreep het vorige jaar aangekondigd en u zult reeds nu de sporen daarvan kunnen waarnemen, wanneer u rekening houdt met de toenemende nostalgie, die ook onder de jongeren mode is geworden.

De praktijk is echter, dat hierdoor getracht kan worden een mate van discipline terug te vinden, die noodzakelijk is. Want alleen middels zelfdiscipline kan de mens komen tot een bewust gerichte uiting, die weer noodzakelijk is, indien je tot een overdracht van waarden, gegevens, of krachten aan anderen of naar elders wilt komen.

De geest houdt zich dus ook voortdurend bezig met de wereld. Het feit, dat zij daarbij het doorbreken van illusies veel belangrijker acht, dan b.v. de vraag of Nixon nog enkele maanden aanblijft danwel aftreedt, omdat hij ziek is, wordt begrijpelijker voor de mens, wanneer hij beseft, dat het de geest atlijd in de eerste plaats zal gaan om het doorbreken van een negatieve kringloop.

Er zijn mensen, die menen, dat de bewuste geest alles weet en kan en daarom bij voortdurende weldoende actief is op aarde.

Gezien onze intenties is een dergelijke voorstelling niet geheel ten onrechte aanwezig. Maar wat wij in wezen nastreven is niet het gelukkig maken van allen op aarde. Voor ons ligt menselijk geluk feitelijk grotendeels buiten het voorstelbare. De menselijke voorstelling van geluk komt op ons af als een soort zelfgeschapen hemelwereldje, waarin de mens zichzelf als godje zit te aanbidden. Voor ons is het belangrijk, dat de illusies doorbroken worden, zodat de mens met de werkelijkheid en de daarin relevante feiten bewust gekonfronteerd zal worden. Ook met zijn persoonlijke werkelijkheid, zodat hij inziet, dat zijn idealen veelal droombeelden zijn, die hijzelf vanuit zich nimmer zal kunnen verwezenlijken.

Geesten houden zich voortdurend met de wereld van de mensen bezig. De wijze, waarop dit wordt gedaan, zal echter bij vele mensen tot protest voeren, wanneer zij wordt beseft. Gelukkig weten de meesten het niet, terwijl degenen, die er meer vanaf weten ofwel zoveel eerbied voor de geest hebben, dat zij het niet wagen te protesteren, danwel zo bewust zijn, dat zij de onvermijdelijkheid daarvan inzien. Niet overigens zullen massale protesten iets kunnen veranderen. Maar het is volgens mij toch prettiger, wanneer zoiets niet gebeurt, voor het gemiddeld geestelijk bewustzijn der mensheid aanmerkelijk is toegenomen.

Ik sprak van de broederschap. Dit brengt mij tot geesten, die in gemeenschappen leven en werken. Daarbij valt het volgende op:

Ik behoor tot de ODV. Wij zijn geen van allen werkelijk en geheel verdraagzaam - wat dat betreft lijken wij sprekend op U. Voor ons is echter een ding belangrijk boven alles en wel het vermogen van de eenling om het andere te aanvaarden.

Al kost het ons vaak moeite, wij proberen niet alleen dit bij de mensen te bevorderen, maar trachten gelijktijdig onze eigen wereld steeds groter te maken.

Wij doen dit door feiten te verzamelen, door beschouwingen, maar wel degelijk ook door het bewust zoeken van ervaringen en alles, wat daarbij te pas komt.

Dit zijn eigenschappen, die wij allen in mindere of meerdere mate bezitten. Deze eigenschappen zijn de reden, dat wij samenwerken, samenkomen, in contact met elkaar kunnen blijven, ongeacht verschillen in besef of taak.

Bezie ik andere gemeenschappen in de geest, zoals b.v. de broeders van het kruis, die hier in Nederland op verschillende plaatsen werkzaam is, zo zien wij weer de bindende factor in de entiteiten zelf als beslissend voor zowel eenheid als vorm van uiting.

Wij hebben hier te maken met een groep persoonlijkheden, die zich blijven baseren op de christelijke beschouwing, omdat zij van mening zijn, dat de mensheid zonder deze beschouwing verloren zou gaan.

Zij kennen daardoor een dogmatische benadering van mens en leven dan wij. Maar ook hun filosofieën en daden maken duidelijk, dat het er hen vooral om gaat een bepaalde sleur te doorbreken, een kringloop te onderbreken en een vernieuwing tot stand te brengen.

Kijk je naar de witte broederschap, of zelfs naar het verborgen priesterrijk, dan blijkt steeds weer, dat het

ook hier gaat om een bewustworden van en doorbreken van een kringloop, opdat het bewustzijn van mens en geest de werkelijkheid steeds beter zal kunnen benaderen en steeds meer zal reageren op datgene, wat wezenlijk bestaat en steeds minder zal afgaan op datgene, wat het ik omtrent het wezenlijke veronderstelt of hoopt.

Ook hiermede meen ik een belangrijk punt te hebben aangesneden. Er is voor de geest natuurlijk goed en kwaad. Maar dezen worden voor de geest, die bewust wordt, steeds meer tot vage definities, die een eigen relatie met de werkelijkheid aanduiden, maar geen absolute waarde of begrip meer zijn.

Wij spreken niet over dingen, die niet mogen en dingen die moeten, of desnoods wel mogen, zoals de mensen graag doen. Wij hebben het dan alleen over dingen, die voor ons onaanvaardbaar zijn en die voor ons wel aanvaardbaar zijn. Waarmede wij geen oordeel uitspreken, maar duidelijk maken, dat wij aan bepaalde zaken wel, aan anderen geen deel kunnen hebben.

Wanneer over de geest wordt gesproken en wanneer de geest zelf aan het woord komt, is harmonie een steeds terugkerend woord.

Maar harmonie is in wezen niets anders dan een zekere gelijkheid. Wanneer er twee personen zijn en dezen kunnen elkaar aanvullen, zo is er sprake van harmonie. Harmonie betekent dus geen gelijkvormigheid, maar eerder een delen van besef, gepaardgaande met een mogelijkheid tot overdracht van krachten en eigenschappen.

Deze harmonie is voor ons zeer belangrijk. Want de werkelijkheid kunnen wij nooit bereiken, wanneer wij binnen ons eigen denken besloten blijven. Hoe meer er aan ons persoonlijk denken en beleven wordt toegevoegd, hoe dichter wij bij de werkelijkheid staan.

Juist in dergelijke gevallen zullen wij steeds meer op leren nemen van de inhoud van anderen. De nadruk op kleinigheden verdwijnt en in de plaats daarvan komt een besef van en aandacht voor de grote lijnen in het bestaan.

Leven volgens de grote lijnen is voor de geest het werkelijke en harmonische bestaan. Mogelijk vraagt u zich af waarom de geest dan op aarde zich zo vaak met schijnbare bijkomstigheden bezig houdt. Men wil zelfs vaak van ons weten, waarom wij op aarde komen spreken.

Ons antwoord is dan meestal onvolledig, danwel wat ontwijkend. De werkelijke situatie is als volgt: uw wereld is door haar uitstralingen voor ons ook een deel van onze wereld.

Wij zien in uw wereld een werkelijkheid, die u daarin zelf waarschijnlijk stoffelijk maar moeilijk terug zult kunnen vinden. Deze werkelijkheid is voor ons en onze wereld echter zó belangrijk, dat wij een harmonie trachten te bereiken, waardoor ons wezen in die werkelijkheid en deze werkelijkheid in ons wezen voortdurend mee kan klinken.

Er ontstast zo een soort versmelting van onze werelden. Wij hebben te samen een grotere inhoud dan alleen en kunnen zo juister en eerder het onbelangrijke terzijde stellen en de grote lijnen van de goddelijke werkelijkheid bewust beseffen en leven.

Indien U nu vragen of kommentaren hebt, ga uw gang. Ik meen tot zover mijn denken en beleven duidelijk te hebben weergegeven.

x Ik dacht, dat kunstenaars probeerden in hun werk die werkelijkheid mee te laten klinken.

- Een kunstenaar probeert in zijn werk zijn eigen werkelijkheid zó mee te laten klinken, dat zij tijdelijk de algemeen erkende werkelijkheid aan zich ondergeschikt kan maken.

x Dat betekent ook, dat daardoor algemeen een teruggang in de kunst te bespeuren valt?

- Al is dit een ander onderwerp, ik ben geneigd uw stelling absoluut te ontkennen.

De kunst heeft integendeel op bepaalde gebieden ontstellende vorderingen gemaakt. De scala van aanvaarde uitdrukkingsmogelijkheden, die de doorsnee kunstenaar ter beschikking staat, is veel groter geworden. Zijn palet is veel minder dan te voren gebonden aan manieren. Hij heeft een melodische opbouw mogelijkheid verworven, die geen vaste patronen meer van node heeft, zodat ook disharmonie daarin een geheel eigen functie van uitdrukking kan vinden en ook het natuurlijke geluid mede een rol kan spelen.

Niet dat ik gelukkig ben met de vele kunstjes, die bij in wezen minder bekwamen de plaats in schijnen te moeten nemen van de werkelijke uiting, de ware kunst.

Dat er veel pseudokunst in deze tijd wordt aangeboden, is weer een ander hoofdstuk. In een tijd, waarin zeer velen, met betrekkelijk geringe opofferingen, kunstenaar kunnen spelen, wordt de kunst vaak vooral een mode, waarin de uitdrukking en zelfs de z.g. boodschap voornamelijk een persoonlijk spel-element bevat, zodat de bloedige ernst van het jezelf volledig geven en uiten, waardoor werkelijk kunst gekenmerkt is, steeds meer door z.g. kunstenaars terzijde wordt geschoven.

Velen komen hierdoor tot een mentaliteit, die uitgaat van een: laat ons nu eens leuk of apart doen. Waarbij door het ontbreken van een ernstig streven het peil niet veel hoger komt dan bij een paar kwajongens, die knoeiende een schilderij maken door lekker te klieren, of een voorstelling geven tussen de schuifdeuren thuis.

Ik wil niet zeggen, dat dergelijke mensen geen originele denkbeelden kunnen hebben, maar zij blijken eenvoudig niet voldoende gemotiveerd in zichzelf om daar het uiterste uit te halen.

Werkelijke kunst omvat de perfecte uitdrukking van het denkbeeld, waarbij dit zo mogelijk tot zijn uiterste consequentie dient te worden doorgevoerd - en dat dan nog, zonder zich bij volgende uitingen aan een reeds gegeven denkbeeld blijvend te binden.

Bezien wij een goede kunstenaar, dan blijkt, dat deze in perioden werkt, waarbij elke periode een ontwikkeling tot perfectie betekent. Maar gelijktijdig toont elke volgende periode een verbetering van beheersing van het medium, een toename van het vakmanschap.

Zien wij naar de pseudokunstenaar, zo blijkt dat deze, wanneer hij in de ene richting geheel mislukt is, hij voortgaat met een nieuwe techniek en werkwijze, waarmee hij weer even enthousiast mislukt, daar hij geen zelfkritiek kent en dus niet tot een volledig uitdragen van een denkbeeld kan komen.

Vanuit de geest gezien zou ik willen zeggen: de ware

kunstenaar is iemand, die een denkbeeld vorm weet te geven op een deskundige wijze: en zo zijn inzichten of gevoelens aan anderen weet over te dragen.

De vorm is daarbij van minder belang. Of u uitgaat van b.v. de musical, of van moderne elektronische muziek, doet niet terzake. De vorm is alleen in zoverre belangrijk, dat zij het voertuig moet zijn van een beleving of gedachte.

Bij het geëngageerde moderne toneel zien wij vaak, dat een stuk bij een uitermate extreme vormgeving toch aanslaat en veelzeggend wordt. Er worden dan veel meer ideeën overgebracht.

Toneel b.v. is geen modeverschijnsel meer, waarbij men het publiek bezig tracht te houden, de formulekunst als bij de schilders van Watteau, in de comédie van Fedéau(?). Het is alles aardig, vakmanschap, maar er ontbreekt iets. Het heeft geestelijk gezien niet voldoende ziel.

Er is veel kunst met ziel in deze tijd. Vergeet dat niet. Maar vergeet daarbij dan ook niet, dat het juist de nietkunnens in de kunst zijn, die vaak het hardste schreeuwen en zich als alleen zaligmakend aanbevelen, omdat zij zo de illusie hopen te wekken, dat, hetgeen zij brengen, werkelijk kunst is. Deze mensen geven zich volledig over aan hun geschreeuw en hun pretenties, niet aan hun werk.

x Zij leven dus niet onder een illusie, die doorbroken moet worden?

- Een dergelijke illusie behoeft je niet te doorbreken. Die doorbreekt zichzelf, omdat kunst een vorm is van kommunicatie.

Wanneer in de kunst de communicatiemogelijkheid geheel ontbreekt zien wij, dat de kunstenaar zich terugtrekt in een kleine elitaire groep, die vervolgens begint zichzelf te verteren. Wat de mens betreft, doorbreekt deze waan zichzelf wel en wat de kunst betreft, is het geheel niet zo belangrijk.

Ware kunst is altijd weer belangrijk voor de gehele wereld. Daarom is het juist daar voor de geest belangrijk een inspiratie te geven, waardoor een reëel kunstenaar de mogelijkheid krijgt iets meer van zijn wezen en mogelijkheden voor anderen ontvangbaar te uiten. Wat dan ook wel degelijk wordt gedaan, ook al moogt u ons niet zien als muzen.

Onder ons zijn b.v. Henri, Franciscus en ook het Pastoortje geneigd te inspireren. Waarbij het u duidelijk zal zijn, dat je je Henri niet als een klassieke muze voor moogt stellen.

Het inspiratieve werk, wat de geest in dergelijke gevallen doet, berust in feite alleen maar op het aandragen van een enkele grondidee. Indien er een mogelijkheid is tijdelijk iemand over te nemen en zo geheel onder eigen visie als geest een eigen denkbeeld uit te werken, blijft ook dit nog een vorm van inspireren. Maar dan heb je iemand nodig met voldoende vaardigheid. Juist motorisch reageren van 'n mens is hierbij van groot belang. Van belang is altijd ook weer een juist onderbewustzijn, waardoor de juiste combinaties naar voren kunnen worden gebracht en snel tot uiting kunnen komen.

Maar je kunt ook alleen het onderbewustzijn van een mens prikkelen op de juiste wijze. Zo iemand zegt dan juist iets meer dan hij beseft te weten op een fraaiere wijze, dan voor hem gebruikelijk is.

Je brengt in dergelijke gevallen de mens eigenlijk meer over de grens van eigen bewustzijnsbeperkingen heen.

Er zijn veel mensen, die menen: wanneer de geest inspirerend optreedt, is het ook die geest, die aan het woord is en niets anders. Maar wacht dan even.

Want het is dan nog steeds de sprekende persoon zelf die aan het woord is. De geest haalt alleen maar een paar grenzen weg, doorbreekt soms ook bepaalde gedachtensporen, zodat niet gedachtenassociaties mogelijk worden.

Je kunt het bij wijze van spreken wel zover brengen, dat de pastoor anders preekt, dan hij zich had voorgenomen. Maar dat is niet voldoende om hem uit te laten roepen: Weg met de paus, leve Moskou of zoiets.

Mogelijk zegt U?. Zeker. Maar wanneer er een pastoor is, waarbij je dit zonder moeite en inbeslagname voor elkaar kunt krijgen, is die al lang getrouwd ook....

Wanneer wij gebruik maken van 'n medium, zo is voor ons het belangrijkste ook al weer: wat is de inhoud van dat medium? Je kunt natuurlijk er meer van maken dan er in schijnt te zitten, maar om een vergelijk te maken:

Je komt in een vreemde keuken en moet koken met de ingrediënten, die daar te vinden zijn. De kans is groot, dat je echter betere recepten kent en zoiets tot stand brengt, dat alles, wat degene die er normaal thuis is, pleegt te maken te boven gaat.

Je kunt er dus wel iets anders en iets beters van maken, dan de persoon zelf kan brengen. Maar je bent gebonden aan zijn scala van mogelijkheden en kunt daaraan niet te buiten gaan.

Zou je de grens van de eigen mogelijkheden van een medium proberen te verbreken, dan doorbreek je ook het psychisch evenwicht van de persoon. Zo iemand wordt dan gewoon waanzinnig, daar hij de nieuwe zaken niet kan verwerken en invoegen in een normaal beseffen en reageren, terwijl je, eenmaal de grenzen verbroken hebbende, de oude orde niet meer kunt herstellen. Wat betekent, dat een lichte geest dus in zijn uitingen op aarde altijd weer aan bepaalde beperkingen gebonden zal zijn.

Dat de geest op aarde vaak werkt met inspiraties, zal u bekend zijn. Ook onder u zijn er, die geïnspireerd waren. Waarbij u mogelijk ook beseft hebt, dat de vraag, waar alles vandaan komt, eigenlijk niet ter zake doet. Daar maakt u desnoods zelf wel een verklaring voor in orde.

Belangrijk is wel, dat u tot uitingen komt, die u niet als deel van eigen mogelijkheid beseft. U zegt dingen, waarvan u zich wel ergens bewust waart, maar die eerst onder de inspiratie tot een werkelijk deel van uw waakbewust arsenaal van feiten en gegevens gaan behoren. Er zijn veel dingen, die u nooit hebt willen weten of door omstandigheden nooit bewust hebt kunnen beseffen. Wanneer die impasse doorbroken wordt, uit u uw eigen inhoud, zonder die als zodanig te herkennen. Dat is naar ik meen de eerste oorzaak voor de verwondering van de geïnspireerden.

Iets dergelijks, maar dan voor de persoon als meer negatieve ervaring, ontstaat, wanneer je b.v., een staatsman er toe brengt zijn mond voorbij te praten.

Waarbij ik, uw gedachten lezende, nadrukkelijk wil

verklaren, dat geen inspiratie van geestelijke zijde aansprakelijk is voor het opteeden van uw premier ter gelegenheid van de viering van een tweede plaats bij de w.k. voetbal. Dat was een zuiver persoonlijke reactie.

x Zijn er gekke geesten?

- Vanuit menselijk standpunt kun je mogelijk menige geest gek noemen. Maar ik meen, dat geen enkele geest gek is, zolang deze iets van het licht kan aanvaarden. Een geest kan volgens mij alleen gek genoemd worden, wanneer hij het licht afwijst en alle werkelijkheid tracht buiten te sluiten om alleen in een eigen droomwereld te kunnen leven. En dergelijke geesten nemen met de mensen slechts zeer zelden contact op, zoals u zult beseffen.

Een gek is volgens mij ook op aarde vooral iemand, die de werkelijkheid verwerpt. Er zijn echter heel wat mensen, die op aarde voor gek worden gehouden, omdat zij dingen zien en beseffen, die anderen niet zo zien en zich dan ook anders gaan gedragen dan "men" juist acht. Zoals mensen, die denkbeelden hebben omtrent een andere samenleving, of een meer persoonlijk bestaan. Toch behoeven die niet gek te zijn. In feite zijn zij geestelijk vaak gezonder dan degenen, die hen verwerpen, omdat zij alles willen blijven binden in één en dezelfde sleur.

Om nog even terug te keren op ons onderwerp: Nu zult u mogelijk beseffen, wat er in feite wordt beweerd, wanneer men zegt, dat iemand met molentjes loopt: Zijn denken keert steeds in dezelfde combinaties terug, daar hij andere dan reeds voor hem als bewezen bestaande feiten of handelwijzen, die reeds beproefd werden, niet kan aanvaarden. Ook in de geest komt dit voor.

De bewuste geest beseft echter, dat het enige werkelijke gevaar, dat voor mens en geest gelijkelijk bestaat, ligt in het ronddraaien in een cirkel, geobsedeerd door een bepaalde reeks van associaties met verwerping van alles, wat daarbij niet past.

Dit is de reden, dat de geest steeds weer actief is en blijft voor zichzelf, in zichzelf en vanuit zichzelf, zo goed als werkende in de wereld, voor de wereld en vanuit de verschillende werelden, waarin hij leeft, om een dergelijk kringloopproces te doorbreken.

In dit verband nog een korte omschrijving van de geest: Een gezonde geest probeert een breekijzer te zijn, dat alle grenzen openbreekt, zodat de eeuwigheid overal door kan dringen.

Waarmede ik wil afsluiten: Wij hebben, ondanks alle afwijkingen van het onderwerp, één lijn getrokken. Wij begonnen met een poging meer duidelijk te maken, wat de geest eingelijk is. Maar wij zijn als vanzelf ook op de menselijke geest terecht gekomen. De menselijke geest, die niet bewust kan bestaan, wanneer zij niet in staat is in zich voortdurend de begrenzing van gelijkblijvende denkbeelden te doorbreken en gelijktijdig te komen tot een besef van hogere en meeromvattende waarden en waarheden, die dan weer zo volledig mogelijk tot uitdrukking worden gebracht.

Want het alleen maar doorbreken van een keten van denkbeelden is voor bewustwording niet genoeg. Je moet dat, wat je beseft, ook leven en waarmaken. Voor ons in de geest betekent

dit de grootste vreugde. Daarom spreken wij op aarde, houden ons met de gehele wereld bezig.

Wij proberen daarbij aan alle dingen een wending te geven, waardoor de mens zich van de betrekkelijkheid der dingen bewust wordt. Want eerst dan zal de mens geneigd zijn wat verder te kijken, dan de eenvoudige verklaringen omtrent de inhoud van het menselijke bestaan.

De mens zal dan ook eerder de moed hebben op de feiten te antwoorden, zoals men werkelijk is. Dat is het belangrijkste, wat volgens ons bestaat. De geest, die daartoe iets bij kan dragen, vindt in zich een weg naar groter begrip en kent vreugde. De mens, die dit beleven kan, zal in zich een juister besef van zichzelf en zijn wereld vormen en zo een grotere innerlijke vrede kennen, die zich zal ontplooiën tot een grotere bestaansvreugde.

Dat is dan alles, wat ik u te zeggen heb. Ik dank U voor uw aandacht.

Goeden avond.

-0-0-0-0-0-0-0-0-

Goeden avond, vrienden.

Het moet geestelijk blijven, u hebt gesproken over de geest, laat mij daarover dan ook eerst iets zeggen:

Het enige, wat de mens van de geest met zekerheid weet, is het feit, dat hij deze eens zal moeten geven.

Wanneer het gaat over geven, denkt de mens ook aan nemen en geeft vaak zijn idealen op om dit laatste te kunnen doen. Wat begrijpelijk is, daar de mens zijn idealen altijd weer bouwt op de stelling, dat hij de feiten zal kunnen beheersen, terwijl hij in feite steeds weer door de feiten beheerst wordt.

De beheersing door de werkelijkheid aanvaardt de mens over het algemeen alleen dan voor zich, wanneer hij gelijktijdig kan dromen over wat de werkelijkheid zou moeten zijn en gelijktijdig de kans vindt blind te blijven voor veel, wat de werkelijkheid hem voortdurend toont.

Inderdaad, daar werd gebeld. De grootste ellende van de mens is, dat hij zelden iets in zich alleen kan dragen. De meeste mensen willen alleen iets dragen, wanneer er voldoende anderen in de buurt zijn om hen te bewonderen, terwijl zij het dragen. Dit geldt zelfs voor leed.

Werkelijk leed bestaat voor de mens ook. Het is datgene, waardoor je verandert. Het is niet iets, wat je zonder meer mistroostig maakt, maar het is een pijnlijk ervaren, dat je voortaan anders in het leven doet staan.

Voor een mens is een groot lijden dan ook meestal de scheiding, die staat tussen twee fasen van bestaan. Het lijkt mij goed ook dit eens te bedenken.

Wanneer wij als mens lijden, zijn wij altijd weer in de waan, dat dit ons speciaal treft. Wij zien wel het lijden bij anderen, maar denken steeds weer: mij kan dat niet gebeuren.

De schok, die vele mensen ondergaan, wanneer hen iets overkomt, wat zij reeds bij vele anderen hebben gezien, ligt

vooral in het feit, dat zij zichzelf onbewust als een uit -
zondering op de regel beschouwen.

Leer je te leven met de dingen, zoals die nu eenmaal
zijn, zo zal er nog steeds een mate van lijden voor een ik
op aarde blijven bestaan. Je kunt je daaraan niet onttrekken.
Ik spreek hier uit ervaring.

Maar je kunt wel zoveel mogelijk doen, alsof het een
normaal deel van het bestaan is en overgaan tot de orde van
de dag. Dan blijkt dit lijden je visie op de wereld te
veranderen, zonder je wezen aan te tasten, zodat je meer
begrijpt en meer mogelijkheden vindt in die wereld.

Zolang wij bezig blijven met onszelf, worden wij bit-
terder. Wanneer wij bezig zijn met het leven en de wereld,
worden wij rijper. Wanneer wij beter weten, waaraan wij toe
zijn en een beter besef hebben voor dat, wat werkelijk van be-
lang is in ons leven en daarnaast ook beseffen, wat eigenlijk
alleen maar versiering, bijzaak is, zullen wij veel meer van
de versiering kunnen genieten en gelijktijdig niet zo snel
protesteren tegen het wezenlijke van ons eigen bestaan.

Het is voor een mens moeilijk zover te komen. Ook hier
spreek ik uit eigen ervaring. Je kunt gemenelijk maar moeizaam
aanvaarden, dat je b.v. anders bent dan een ander. Je protes-
teert door je houding steeds weer daartegen en begrijpt niet,
dat je aan de andere kant juist hierdoor ook mogelijkheden
krijgt, die een ander niet heeft.

Wanneer je was als een ieder, zou je waarschijnlijk an-
ders geleefd hebben. Maar zou je werkelijk gelukkiger of
beter geleefd hebben? Nu denk je dat, maar in de praktijk zou
het waarschijnlijk anders uitpakken.

Je bent als mens snel gekrenkt, omdat je niet door
anderen wordt geapprecieerd om al je goede eigenschappen
en kwaliteiten. Wat ik kan begrijpen. Maar wees liever
blij, dat men niet al je rechte kanten naar voren haalt en kent.
Want dan zou je er helemaal gekleurd op staan.

Werkelijk, wanneer wij ons bezig moeten houden met geest
en geestelijke zaken, zoals ook mijn voorganger heeft gedaan,
zo lijkt het mij verstandig de mens er op te wijzen, dat hij
altijd, wanneer hij maar eerlijk is tegenover zichzelf, toe
zal moeten geven, dat hij zich steeds weer belachelijk aan-
stelt.

Besef je dit en zie je dat anderen het niet beseffen,
dan kun je tenminste lachen, omdat die anderen zo dom zijn,
dat zij dit niet door hebben. En beseffen de anderen het
wel, dan voel je je niet gekrenkt door hun lachen, maar kun
je met hen meelachen.

Mijn pleidooi voor de lach in het menselijke leven, steeds
weer herhaald, zal men zelfs op medische gronden niet tegen
kunnen spreken. De lach, zoals men in mijn tijd zei
schudt de lever, wat altijd nog bezig is de chiro-sis, die uit
een overmatig genot van kunstmatige vreugde voort pleegt te
komen.

Wat ik nu bedoel? Chiro-sis is een leveraandoening,
die o.m. kan ontstaan door overmatige konsumptie van alcohol.
Gaat u een lichtje op? Uw "ahhh" klinkt tenminste net, of er
een vuurpijl de lucht in ging.

Besef je, dat je vaak je belachelijk gedraagt en weet
je, dat de wereld ook al vaak belachelijk is, dan heb je niet
alleen steeds weer reden tot lachen, maar ook wat meer achtergrond

achtergrond, waartegen je jezelf en je daden reëler kunt beoordelen. Je voelt je zekerder. Want niets is zo erg als de gedachte, dat je de enige idioot op de wereld bent. Maar als je ziet, dat je deel uitmaakt van een overtuigende meerderheid, voel je je meteen veel beter. En dat is bij nader beschouwing het geval.

Vrienden, ik wil niet zeggen, dat alle mensen op elk terrein dwazen zijn. Het is helaas echter bij een mens zo, dat hij op een bepaald terrein excelleert in begrip en inzicht, in prestatie ook, maar zich op elk ander gebied dan ook werkelijk steeds weer gedraagt als een idioot.

Mijn raad aan de mensen is dan ook steeds weer: Weest niet te zeer van jezelf overtuigd, maar wees er wel van overtuigd, dat je alles, wat je moet doen, ook zo goed mogelijk moet doen. Dan doe je tenminste iets en je zult zien, dat je jezelf zowel als de wereld er van kunt overtuigen, dat het leven toch heus de moeite waard is.

Er zijn natuurlijk veel wezens, die het ander bezien. Zo zijn er heel wat mensen met een "o, was ik maar dood" psychose. Zij spreken steeds weer: het leven is toch niets waard, dus wat kan het mij schelen.

Schelen zijn nooit de mooisten geweest en hoe kostbaar en goed je leven was, bemerkt men dan eerst, wanneer men het heeft weggegooid en niet meer terug kan krijgen.

De wereld is moeilijk, het leven is zwaar en alles gaat altijd weer verkeerd. Mogelijk waar. Maar toch: Hoeveel mooie dingen zijn er ook niet in het leven.

Wat is heerlijker dan te overlijden aan een hartaanval op het ogenblik, dat Nederland een beslissend doelpunt scoort b.v.?

Lachen en blijzijn maakt een mooi leven en wanneer je soms zo lacht, dat je er in blijft, heb je nog een mooie dood op de koop toe.

Wat is mooier dan na alle tegenslagen toch eens een dag te beleven, dat het allemaal weer lukt, dat het weer gaat? En vele mensen kennen die dagen. Maar de meesten onder hen zijn dan zo druk bezig zich te beklagen, omdat het gisteren zo slecht ging, dat zij niet beseffen, hoe goed 't hen vandaag gaat, waarmede zij meteen hun kansen op wat meer geluk voor morgen verpesten.

Spreken over de geest en geestelijk leven vind ik fraai. Maar aan de andere kant: hoeveel mensen zijn er niet, die aan een geestelijk beleven proberen te beginnen, omdat zij denken, dat zij geen leven hebben en zich voortaan het zichzelf onmogelijk gaan maken nog geluk te kennen in het leven, omdat zij te geestelijk doen om het geluk van de materie, dat toch voor de mens ook dient te bestaan, nog voldoende op prijs te stellen? Want wanneer de mensen voldoende hun werkelijk leven en de mogelijkheden daarvan op prijs zouden stellen, zouden zij in het stoffelijk beleven steeds meer geestelijk bewust worden en daardoor zou al het geestelijke, dat anderen zo verkrampd proberen te vinden, voor hen een normaal deel van 't leven geworden zijn, dat zij dan ook in geluk en tevredenheid zullen kunnen aanvaarden.

U denkt na? Het klopt werkelijk precies. Want je kunt de situatie bezien, zoals je wilt, somber zijn over deze wereld, waar niets van deugt en de rest.

Zeker, het ecologisch evenwicht is naar de maan, de politiek heeft zich zo ontwikkeld, dat zij alles biedt, behalve staatslieden, de beambten zijn zo getrouw, dat hun geweten mechanisch wordt en hun verstand voor $\frac{3}{4}$ uit voorschriften bestaat. Ik kan doorgaan.

Maar aan de andere kant: het regent wel eens meer dan je prettig vindt, maar de aarde is zo nieuw en fris, wanneer dan de zon weer doorkomt.

Er staan wel overal betonnen woondozen, maar aan de andere kant zit je soms maar wat gezellig in je eigen huisje met de mensen, die iets voor je kunnen betekenen.

Er zijn veel mensen, die niet zo aangenaam lijken en het mogelijk niet zo prettig hebben op aarde. Maar soms kun je hen eens wat helpen en dan vallen zij heus nog wel mee.

De wereld geeft je maar zelden of nooit wat je werkelijk hebben wilt, dat is waar. Maar aan de andere kant krijg je zo de kans te proberen het zelf te pakken en dan heb je veel meer plezier, wanneer je daarin slaagt. Dan betekent het ook veel meer voor je, dan wanneer men het he zonder meer geeft.

Het leven is heus zo kwaad nog niet. Eigenlijk is het leven wel goed en het zou zelfs schitterend kunnen zijn, wanneer de mensen niet voortdurend bezig waren er kritiek op te hebben en zo het goede te vervangen door het minder goede.

Maar hoe het ook gaat, wat je ook doormaakt, het leven is de moeite waard en zal voor geest en stof altijd weer nieuwe wegen, mogelijkheden en zelfs wonderen brengen.

De rest zeg ik nu maar in een paar kortere spreuken. Leven is vooral beleven. Wie niet beleefd of onbeleefd beleeft, wat er te beleven is, heeft geen leven.

Vandaag is altijd anders, tenzij je je bezig houdt met gisteren of morgen. Want dan is vandaag niets.

Alles heeft zijn zin en zijn betekenis, maar dat betekent nog niet, dat je een ieder zijn zin moet geven, of aan een ieder de betekenis moet toekennen, die hij voor zich opeist.

Besef, dat al, wat je zelf doet, voor jou zinrijk moet zijn, terwijl je als mens je betekenis ontleent aan de integriteit van denken en handelen.

Haal God er niet bij, wanneer je het zelf nog kunt doen.

Beroep je niet te veel op het hiernamaals, zolang je nog hier bent.

Spreek niet over Gods genade tegen iemand, die hulp nodig heeft. Help hem liever.

Bedroefden kun je alleen troosten door duidelijk te maken, dat er toch nog vreugde in de wereld bestaat. Beklaag echter iemand, die reeds zichzelf beklagt en je hebt een complete priveklaagmuur, die verder niets uithaalt.

Medelijden is meestal overbodig, maar medeleven is een noodzaak.

Innerlijk licht is iets, wat pas echt is, wanneer het ook naar buiten komt. Indien je het alleen in jezelf zoekt en niets uitdraagt, is je innerlijk licht hoogstens een nachtkarsje, waarbij je jezelf sprookjes zit te vertellen in hoogst esoterische termen.

Mogelijk neemt u mij dit laatste wat kwalijk, maar het is niet persoonlijk bedoeld. En nu u toch bezig bent,

kunt u mogelijk over het volgende ook nog even nadenken:

Ontvangen is aangenaam. Geven echter is beter, want wie geeft, heeft iets om te geven, maar hij die ontvangt, kan soms niet anders.

Leef met de geest, maar laat je niet door de geest leven. Wees je bewust van de eeuwigheid, maar besta vandaag.

Laat anderen pessimist blijven of optimist zijn. Verwacht zelf maar, dat veel mis zal lopen en konstateer dan, hoezeer dat altijd weer meevalt. Dan schep je vreugde in het leven.

Verwacht nooit, dat de wereld eens een paradijs zal zijn. De enige paradijzen in deze wereld zijn vuil, staan in havenwijken en kenmerken zich door veel roodgekleurd licht.

Zeg niet, dat mensen niet van elkaar verschillen. Wanneer je vertelt, dat alle mensen gelijk zijn, bedrieg je jezelf of de wereld. Besef echter, dat mensen juist door het feit, dat zij anders zijn, voor elkaar meer kunnen betekenen en elkaar kunnen aanvullen.

Zoek begrip voor het andere en samenwerking met al, wat van jeverschilt. Dan bereik je wat.

Wat mij tot de laatste drie spreuken brengt: **Bedenk**, dat een mens, die met geheel zijn wezen iets nastreeft, daarmee harmonieën wekt in alle werelden en dus ook vaak de hulp krijgt, die hij nodig heeft, wanneer hij die nodig heeft.

Denk niet, dat je ooit meer hulp zult krijgen dan je werkelijk nodig hebt, zeker niet uit de sferen. Want iemand, die dood is, is dan wel een geest, maar daarom is hij nog lang niet gek.

God is overal en leeft in alle dingen. Maar zolang je daarvan geen last hebt, is het beter eerst eens je eigen begrip van juistheid te beleven en waar te maken. Dan komt de rest later wel.

Ten afscheid nog: Houd je niet te veel bezig met het hiernamaals, want dat komt vanzelf wel. Besef echter, dat hetgeen je nu bent, bepaalt, wat jij zult zijn in het hiernamaals en wat dit hiernamaals voor jou betekenen zal.

Wat je nu bent voor anderen, zal later een kracht zijn, die je steunt, terwijl hetgeen je nu neemt van anderen een last is, die je later zult moeten dragen.

Wat je nu beseft omtrent leven en anderen, is een wijsheid, die je wereld groter maakt in het hiernamaals. Wat je nu omtrent jezelf en anderen niet wilt weten, wordt later echter maar al te vaak een gevangenis, waaruit je niet dan met de grootste moeite kunt ontsnappen.

Leef met een open oog en oor voor de wereld, besef wat in jezelf voor jou werkelijk belangrijk is en tracht voortdurend zelf die krachten te scheppen, die nodig zijn. Zo ontvang je het vermogen jezelf waar te maken in de wereld en in het hiernamaals de mogelijkheid tot harmonie met een wereld, die groter is dan een mens zich voor kan stellen.

Goeden avond.

d.d. 12 juli 1974.

t.u.a.

Dit verslag is nr. 46. De vorige maal werd een fout in de nummering van de kaft gemaakt. Tevens is dit nummer het laatste van het verenigingsjaar. Het eerstvolgende nummer nr. 1 jaargang 19 kunt u verwachten rond 24 augustus 1974.

red.